

Sygn. akt III CZ 64/10

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

SSA Maria Szulc

w sprawie z powództwa Rzymskokatolickiej Parafii pod wezwaniem

Św. Andrzeja Apostoła w O.

przeciwko Gminie O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 grudnia 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie o kosztach zawarte

w wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 grudnia 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w sprawie z powództwa Rzymskokatolickiej Parafii pod wezwaniem Św. Andrzeja Apostoła w O. przeciwko Gminie O. o zapłatę po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 stycznia 2009 r., wyrokiem z dnia 22 grudnia 2009 r. w pkt 4 zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5.500 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego wskazując w uzasadnieniu jako podstawę rozstrzygnięcia art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 ust. 7 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Strona powodowa wniosła zażalenie na postanowienie zawarte w pkt 4 powyższego wyroku wnosząc o jego zmianę przez „zastąpienie kwoty 5.500 zł kwotą 32.475, 22 zł i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego”. W uzasadnieniu wskazano, że Sąd drugiej instancji zasądził na rzecz powoda od pozwanego koszty postępowania apelacyjnego według stawki minimalnej w kwocie 5.500 zł w sytuacji, gdy powód przedłożył na pierwszej rozprawie apelacyjnej spis kosztów procesu na kwotę 32.475, 22 zł przyjmując koszty zastępstwa w wysokości sześciokrotnej stawki minimalnej ustalonej w umowie z dnia 12.05.2008 r. Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny powinien był przyjąć wysokość wynagrodzenia w wysokości ustalonej w tej umowie, gdyż umowa ta jest wiążąca, bowiem powód na jej podstawie ma wypłacić koszty zastępstwa pełnomocnika w wysokości sześciokrotnej stawki minimalnej. Skarżący wskazał nadto, że wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego sprawa była precedensowa, skomplikowana i wymagała znacznego nakładu pracy pełnomocnika, a więc brak było podstaw do obniżenia wynagrodzenia do stawki minimalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie zaś z art. 109 § 2 zd. 2 k.p.c. przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Stawki opłat za czynności radców prawnych, o których mowa w art. 98 § 3 k.p.c. określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 – cyt. dalej jako „rozporządzenie”). Według § 2 rozporządzenia podstawę zasądzenia opłaty, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4 rozporządzenia, przy czym opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Paragraf 2 rozporządzenia, który w istocie stanowi powtórzenie zd. 2 art. 109 § 2 k.p.c. wskazuje nadto, że sąd zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu. Przepisy dają jednak sądowi „możliwość” podwyższenia przedmiotowej opłaty, a jednocześnie określają jej maksymalną wysokość oraz kryteria, którymi sąd powinien się kierować. Zasadą jest zatem, że sąd zasądza opłatę według stawki minimalnej, natomiast jeżeli przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą, która nie może

jednak przewyższyć sześciokrotnej stawki minimalnej ani wartości przedmiotu sprawy.

Należy zgodzić się z Sądem drugiej instancji, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do zasądzenia opłaty za czynności radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym, w wysokości przewyższającej stawkę minimalną. Nie przemawiał za tym nakład pracy pełnomocnika strony powodowej, którego czynności ograniczyły się do sporządzenia dwóch krótkich pism procesowych, w tym odpowiedzi na apelację strony pozwanej, uczestnictwa w rozprawie apelacyjnej w dniu 20 października 2009 r. i w dniu 16 grudnia 2009 r., zapoznania się, w związku z niniejszą sprawą, z aktami postępowania administracyjnego prowadzonego przed Starostą O., prowadzenia stosownej korespondencji i dokonywania czynności o charakterze biurowym. Za podwyższeniem opłaty nie przemawiają również pozostałe kryteria wskazane w art. 109 § 2 zd. 2 k.p.c. Niniejsza sprawa nie należy bowiem do spraw skomplikowanych ani pod względem prawnym, ani pod względem faktycznym. Postępowanie dowodowe przed Sądem drugiej instancji ograniczyło się do przeprowadzenia dowodów z kilku dokumentów wskazanych przez strony. Zważyć też należy, że Sąd drugiej instancji oddalając apelację strony pozwanej w całości podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji oraz dokonaną przez tenże Sąd ocenę prawną dochodzonego roszczenia. Pełnomocnik powoda wprawdzie ustosunkował się w odpowiedzi na apelację strony pozwanej do podniesionych w apelacji zarzutów nie mniej jednak uczynił to w sposób lakoniczny, zaś przytoczona przez niego argumentacja nie wniosła niczego nowego do sprawy i była tylko odzwierciedleniem dotychczas zajmowanego przez stronę stanowiska.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.